

Mózes elhívása

Előfohász: „Uram, [...] Örvendeztess meg bennünket annyi napon át, ahányon át megaláztál, annyi éven át, ahányban rossz sorsunk volt! Legyenek láthatóvá tetteid szolgálidon, és méltóságod fiaikon! Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá (Zsolt 90,15-17)!” Ámen.

Kezdő ének: 488: „Szent vagy, szent vagy, szent vagy...”

Fennálló ének: 90: 1: „Te benned bízunk eleitől fogva...”

Fő ének: 139: „Uram, te megvizsgálász engem...”

Köszöntés: „Azt az embert, aki féli az Urat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. [...] Közösségben van az Úr az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket (Zsolt 25,12.14).” Ámen.

Lekció: Mózes II. könyve 3. rész 1-15. versei

„Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. Ott megjelent neki az Úr angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor. Akkor Mózes ezt mondta magában: Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor? Amikor az Úr látta, hogy odamegy megnézni, megszólította őt Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állsz! Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor Mózes eltakarta az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre. Az Úr pedig azt mondta: Meglátam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam segélykiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmukat. El is megyek, hogy kimentsem őket Egyiptom kezéből, és elvigram őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és a jebúsi nép helyére. Bizony, eljutott hozzám Izráel fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az egyiptomiak. Most azért menj! Elküldelek téged a fáraóhoz: vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból! Mózes azonban ezt felelte erre az Istennek: Ki vagyok én, hogy elmenjek a fáraóhoz, és kivezessek Egyiptomból Izráel fiait? De Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek! Ez lesz annak a jele, hogy én küldelek: Amikor kivezeted a népet Egyiptomból, ennél a hegynél fogjátok áldozattal szolgálni az Istent. De Mózes azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izráel fiaihoz, és azt

mondom nekik: atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik? Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szólj Izráel fiaihoz: A „Vagyok” küldött engem hozzátok. Még ezt is mondta Isten Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Az Úr, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökre, így szólítsatok engem nemzedékről nemzedékre!”

Előima: Üdvösségem, Sorsom, Reménységem, ha velem maradsz, ha mellettem állsz, ha hűségesen nézel rám, ha mindig segítesz, akkor veled maradok és készségesen szolgálak. Tudom és erős hittel vallom, Veled megerősödöm és előrébb leszek Veled, ha hirdetem a Te Igédet. Áldott hatalmad oltalma alatt várom ma is, amit elkészítettél nekem. Hiszem, hogy továbbra is hűséges maradsz, bármit hozzon is a jövő. Békességedért imádkozom, drága Jézusom, mert ma is csak könnyörögni tudok és akarok. Bocsáss meg, hűséges Istenem, hogy mustármagnyi hitem nem növekszik. Még ma is vannak kétségeim. Ma is csak magamat nézem és csak magamat látom, és lelkem nem táncolhat a Te arcod előtt, mert a bűn igája alá süllyed. Őszintén átadom magam Neked, mert a magam és a környezetem rabszolgája. Dicsérlek, jóságos Istenem, hogy még ma is rám bíztad a szolgálatot, és személyesen akarod megmutatni Önmagad. Tiszta szívemből megvallom Neked, hogy már minden csalódást okozott, megsebesített és vérzek. Szeretet, hit és remény királya, fogadj el olyannak, amilyen vagyok. Benned nyugszik a lelkem, és benned találok meg a valódi életet. Ma is a Te szavadban keresem a legnagyobb örömet. Itt vagyok, és tudom, hogy Te is jelen vagy. Áldj meg engem hatalmas Lelked és személyes táplálékom által, és küldj oda, ahol a legnagyobb szükséged van rám, és a testvéreimnek is. Nagylelkűségedért hallgasd meg imámat, mert rabul ejtettél. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 103: 4. verse: „Ő útait megmutatá Mózesnek...”

Textus: Mózes II. könyve 3. rész 11-14. versei

„Mózes azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izráel fiaihoz, és azt mondom nekik: atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik? Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szólj Izráel fiaihoz: A „Vagyok” küldött engem hozzátok.”

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Mózes ellenállása egyértelmű. Nem tudja és nem is akarja felvállalni az életet. Szemben áll az Úrral, akárcsak Gedeon, Saul és Jeremiás: „Ki vagyok én?”

(IMóz 3,14) Nem mutat melegszívű engedelmességet, mert nagyon jól tudja, hogy személye kritika célpontja lesz mind Izrael, mind a fáraó előtt. Megvan a múltja. Ő egy gyilkos. Az Urat azonban nem egy megbélyegzett személy érdekel, hanem az Ő megbízása: *„Most azért menj!”* Az Úristen döntött. Az Úristen szólt hozzá. Az Úrnak terve van Mózással. Kedves Testvérem! Mi az erősebb? Az isteni „menj” vagy az emberi „nem, nem soha!”? Sorsdöntő a te emberöltő múltad? Kétségeskedsz? Kétségbe esel? Az ember az ember. A szolgálat az szolgálat. *„Jézus pedig így felelt: Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára (Lk 9,62b).”* Az Úristen ugyanis támogatja azokat a személyeket, akikre rábízta nevének továbbadását: A „Vagyok” ugyanis a KÜLDŐ. Isten megbízatása megáll önmagában. A mandátum mögött a mennyei MEGBÍZOTT, az Ő hatalma és ereje áll. Megbízást vagy meghatalmazást kiadó személy: a „VAGYOK”. Isten megbízása sohasem „csak” menj, mert Isten választottja mellett jár és vezeti őt. Túrmezei Erzsébettől A lábnyomok bizonyágtétele legyen számunkra elég, amikor a „VAGYOK” szól: *„Álmomban Mesteremmel tengerparton jártam, s az életem nyomai rajzolódtak ki mögöttünk: két pár lábnyom a parti homokon, ahogy Ő mindig ott járt énvelem. De ahogy az út végén visszanéztem, itt-amott csak egy pár láb nyoma látszott, éppen ahol az életem próbás, nehéz volt, sorsom mostoha. Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz: „Amikor életem kezembe tettem, s követődnek szegődtem Mesterem, azt ígérted, soha nem hagysz el engem, minden nap ott leszel velem. S most visszanézve, a legnehezebb úton, legkínosabb napokon át mégsem látom szent lábad nyomát! Csak egy pár láb nyoma látszik ott az ösvényen. Elhagytál a legnagyobb ínségben?”* Az Úr kézenfogott, s szemembe nézett: *„Gyermekem, sose hagytalak el téged! Azokon a nehéz napokon át azért látod csak egy pár láb nyomát, mert a legsúlyosabb próbák alatt téged vállamon hordoztalak!”*

Vegyük észre, hogy Isten jelenlévő személy életünkben és a jelenben cselekszik. A Legfelsőbb és Mindenható a keresztyén élet mellett áll. Mózes Isten kezében van

és lesz. Isten kezében vagy és leszel. Isten kezében vagyunk és leszünk. Egy hatalmas Edző az élet garanciája. A nagy teljesítmény keze Isten. Mózes nem történelmi személyiség, Egyiptom reményteljes koronahercege, a semmirekellő, aki meggyilkolta embertársát, hanem Isten szolgája. Miért? Mert, nem Ő valósítja meg önmagát, amikor Izrael élén áll. Isten jele az Ő munkája. Isten segítsége a szabadulás Egyiptomból. Mózes önmagában semmit sem ér. Ő nem csinál semmit. Ő csak dadog és kivár. Várja, hogy Isten jelei megjelenjenek. Nem önmagát mutatja be, hanem Isten szándékát. Nem áll szándékában megváltoztatni Isten tervét, mert azt sem tudja, hogyan valósítsa meg, csak bemutatja a fáraónak és saját népének az Urat, AKI elküldte őt.

Kedves Testvérem az Úr szolgálatban! Isten ígéretei és tervezett szabadulása nem látszanak azonnal, hanem várni kell, de az Istennel végzett szolgálat nem időpocsékolás. Szolgálatunk és hitünk mindent itt és most szeretne. Szeretnénk azonnal látni az eredményeket. Szemünk ajándékokat akar, szívünk áldásokban akar részesülni és nagy előrehaladást, a változások vonásait szeretné mindenütt megfigyelni. Azt akarjuk, hogy minden hirtelen megváltozzon, de Isten éppen a munkájával változtat meg minket. Isten szabadításának az a célja, hogy megváltoztasson bennünket. Mózes 40 évet töltött az Úr oldalán a nagy szabadulás után, hogy megtanulja, kicsoda az Úr. Tudta a nevét, mert bemutatkozott neki. Isten megmutatta neki a megszabadulás minden változatát. Isten többször megjelent neki, de a kérdések mindig benne maradtak. Kedves Testvéreim! Istennel kapcsolatos kérdéseink nem változtatnak meg minket. Istenről való tudásunk nem visz előbbre bennünket hitünkben, amíg nem tapasztaljuk meg személyesen az Ő szabadítását. A kételyeink nem változtatnak meg minket, és Isten ismerete sem tesz jobbá. Csak Ő maga változtat meg minket. Mózes kérdései: „Ki vagy?” „Mi vagy?”, csak pillanatnyi bizonyosság a belső énjéről. Maga Charles Spurgeon, a nagyhírű prédikátor válaszolt egyszer egy hívőnek, aki meg akarta ismerni Isten valódi bibliai nevét: „Amíg nem ismeri

személyesen Istent, mire jó a neve?" Nem a név a fontos, hanem az, hogy mit rejt a személyisége. Nevének jelentését csak az Ő közösségében fogod megtudni. Ki ismeri igazán az Urat és az Ő nevét? Akinek egyértelműen bemutatkozott. Ismerjük-e „Jézus Krisztus Atyját, az irgalmasság Atyját, a minden vigasztalás Istenét (IIKor 1,3)?" Ismerjük-e „a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra (IPt 1:3-4)?" Szabadulásunk, oltalmunk feltétele nem az Ő nevének ismerete, hanem az Ő egyedüli ismerete Jézus Krisztusban. Vajon az Ő neve vagy az Ő felszabadító tette kap nagyobb hangsúlyt az életünkben? Lenyűgöz bennünket az Ő lénye: „vagyok, aki vagyok?" Ő sohasem bújik el előlünk, mi bújunk a kérdéseink mögé. Szava, neve, szabadulása, legfelsőbb ereje megnyilvánult és meg fog nyilvánulni továbbra is. Komolysága és fensége jelen van az életünkben? Tudjuk, hogy Kire hivatkozunk a gyülekezeti közösségben? Tudjuk, hogy valójában ki küld minket szolgálatba? Ő, Aki Fia által megszabadított minket az ördög minden hatalmától. Nagyon szerette volna magát Mózeshez és saját választott népéhez kötni. Folyamatos köteléket akar ápolni népével, mert lénye él, és élő kötelékeket teremt népével. Isten: „Én vagyok!" is kapcsolatot akar teremteni velünk. Mózessel, aki elfogadja szolgálatát, és azokkal az emberekkel, akiket itt Pozsonyban választott. Folytonosság és kötődés ez mind benne van az Úr lényében. Isten szándéka téged is keres, ha lenni akarsz valaki, akkor élj az örök „VAGYOK" jelenlétében és tapasztald meg az Ő nagy szabadítását Krisztusban és valld az egész világ előtt az énekköltővel: „Elég az Ő kegyelme rég, elég, elég. Még akkor is, ha szívem új lánggal nem ég. Elég a vér, a Golgota Nem lesz nagyobb kincsem soha, Elég az ő kegyelme rég, elég, elég. Számomra Ő az út, jövő, csak Ő, csak Ő. Erőtlenségemben erő, mentő erő, mentő erő. A menny szívem szép otthona keskeny úton elvisz oda. Számomra Ő az út, jövő, csak Ő, csak Ő." Ámen.

Utóima: Hálát adunk Neked, élő és örökkévaló Istenünk, hogy szívünk a zsoltáríróval együtt emlékezik meg élő hittél, hogy ki is vagy a számunkra: „Erőm és pajzsom (Zsolt 28,7).” Szolgáló Királyunk, drága Immánuel! Bocsásd meg, hogy nem tudtunk válaszolni élő bizonyoságotra a keresésed során. Féltünk, vonakodunk, visszafutunk oda, ahol biztonságban érezzük magunkat. Nem akarjuk megtapasztalni, amit Pál apostol mondott a szolgálatban: „üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak; letipornak, de el nem veszünk; (IIKor 4,9).” Hálásak vagyunk, hogy országod növekszik, és szolgálatra hívsz bennünket, hogy újra és újra halljuk, mint Illés: „Kelj fel, és egyél, mert erő feletti utad van. (IKir 19,7).” Kérünk, érints meg minket szereteteddel, hogy tudjuk, hogy „ha valaki szeret Téged, Te ismered (IKor 8:3).” Egyetlenünk, Kegyelmesünk, kérünk, ismerj meg minket féltékenységünkben, mint Mózes, és nyisd meg előttünk az utat. Biztosíts, kérünk, szabadulást, hogy abban a bizonyosságban élhessünk, hogy nemcsak látsz minket, hanem „egyedül te töltöd be az eget és a földet (Jer 23,24).” Adj hitet, reményt és szeretetet oda, ahol már semmi sem lakozik a bizonytalanságon kívül. Kérünk, hogy hétköznapijaink mindig ünnepek legyenek, ne siránkozzunk a magány miatt, hanem építsen az bennünket a Veled való kapcsolatban, családjainkban, munkacsoportunkban, hadd gyakoroljuk magunkat az új parancsolatban, amit Te bízál ránk, Megváltónk. Kezedbe helyezzük árvainkat és özvegyeinket, a testi és lelki betegeinket, a megtört szívűeket, a csüggedteket, adj nekik is gazdagságodból hervadhatatlan koronát, mert csak a Te szegénységed által lesznek gazdagok. Mi Atyánk, a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmében oltalmaz minket, gyülekezetünket, hogy egységben és szeretetben legyünk hálásak mindenki életéért. Áldd meg életüket jelenléteddel, mennyei Gazdánk, hogy mindig élvezzük a Veled töltött időt. Őrizd meg őket Jézus Krisztus életében, hogy hűségesen énekeljünk az Ő dicsőségére, fohászjunk az Ő nevében, és mindent megkapjunk, amit kitartóan kérünk az Ő kezéből, ha helyesen kérjük. Te, aki Vagy és Eljössz újra, küldj el minket népedhez a szabadulás élő üzenetével. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt (Fil 4,6).”

Áldás: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet (Lk 19,10).”

Záró ének: 393. dicséret: 2. verse: „Él az Úr, áll ígérete...”